

(İngilizceden Tercümedir)

OSMANLI – ALMAN İLİŞKİLERİNDE SİYASİ, EKONOMİK ve ASKERİ ALANLARDA FARKLI DÜŞÜNCELER

Ata Atun, Şükrü Server Aya
Near East University
Kuzey Kıbrıs ve Türkiye

ata.atun@atun.com - ssaya@superonline.com

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, tarihi tarayarak, Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya Krallıkları arası (Prusya Krallığı, Bavarya Krallığı gibi) ilişkilerde, 1'ci Dünya Savaşı sonuna kadar vuku bulmuş bazı önemli olayları vurgulamaktır.

Bu çalışmanın önemi, geçen asırda Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya Krallıkları arasındaki devasa siyâsî, sosyal, hukuksal ve askerî münasebetleri öne çıkarmaktır.

Sultan II-Mahmut'un talebi üzerine, genç subay Yüzbaşı Moltke (Helmuth Karl Bernhard Graf von Moltke) 1838'de danışman olarak Anadolu'ya yollar ve böylece Prusya Krallığı ile Osmanlı İmparatorluğu arasında askerî ilişkiler başlar; Almanya'ya dönüşünde Rus-Türk ihtilâfları hakkında bir kitap yazar ve bu Almanların Türklere karşı ilgi duymalarını başlatır. Moeltke 1857 yılına Prusya Ordusu Genel Kurmay başkanlığını 30 yıl için üstlenir ve 1871 yılında Mareşal rütbesine çıkartılır. (Kara, 1961, s.165)

Bu ilk atılım iki imparatorluk arasında sağlam askerî bağların kurulmasına sağlam bir temel teşkil etti ve Alman-Türk ilişkileri, Abdülhamit II devrinde zirveye erişti. Alman Milli Birliğinin kurulmasının öncesinde ve Bismark zamanında bu münasebetler daha yakınlaşmıştı fakat Bismark bir sulhsever idi ve "Doğu Meselesine" karışmak istemiyordu.

Abdülhamit II' nin Almanya'ya karşı sempatisi (veya ihtiyacı) bu defa kültürel münasebetlerin kurulmasının önünü açtı ve bazı Türk subayları Almanya'ya eğitim için yollandı. Almanya da, Wettendof kumandası altındaki bir danışman heyetini yolladı. Birkaç yıl sonra, bu heyet de (1883-1895) Von der Goltz kumandası altında daha büyük bir heyet ile değiştirildi. Alman Deutsche Bank İstanbul'da bir şube açtı ve Alman askerî malzemesi ile malların ithalatı başladı. (Kara, 1961, s.174)

1888 yılında Almanlara İstanbul – İzmit arası demiryolunun işletilmesi ve Ankara'ya kadar uzatılması imtiyazı verildi. Eskişehir – Konya arası 1896'da tamamlandı. Projeye göre, demiryolu Bağdat ve Basra'ya kadar uzatılacaktı. İngiltere, bu demiryolu imtiyazını almak için rekabet etmekteydi faka proje Almanlara verildi.

Osmanlı İmparatorluğu ile Alman Krallıkları arasındaki bu karşılıklı askerî, sosyal, kültürel ve ekonomik ilişkiler her on yılda, eskisine nazaran daha da kuvvetlenerek, iki ülke arasındaki bağları sağlamlaştırmıştır.

Bu çalışmanın sonundaki özetlemede de belirtildiği gibi:

Alman ve Türk Devletleri ve halkları arasındaki bağlar, bütün devirlerde, oldukça sakin, işbirlikçi ve tarafların istifadesini olmuştur.

Anahtar Kelimeler: Osmanlı, Alman, Politik, Askerî, Bağlar

GİRİŞ

1299 tarihindeki ilk kuruluşundan bu yana, Osmanlı İmparatorluğunun önce Avrupa'ya yayılarak güç ve tüm teknik olanakların kullanımında adeta bir model oluşturmuştur.

Sultan Mehmet'in 1453'te İstanbul'u fethi, Macar asıllı olduğu söylenen Urban adlı döküm ustasının yaptığı çok büyük toplar ile mümkün olmuştur. Bu devasa toplardan bir tanesi, British Museum'da görülebilir; bunun ağız büyüklüğü 92 cm, gülle ağırlığı yaklaşık 700 kg ve atış menzili 1,200 metre civarındadır.

İmparatorluk, (bugünkü İstanbul) Konstantiye şehrinin, 70.000 kişilik bir ordu ile şehirde kalmış 10.000 kadar Hristiyan askere karşı (bunların çoğunluğu Ortodoks Bizans ve birkaç bini profesyonel Venedikli ve Cenevizli idi) alınması ile üne kavuşmuştur. Bizanslılar, şehir surlarının mukavemetine güvenmek zorundaydılar. Papa, Ortodoks Hristiyanların yardım talebini, daha önceki birçok çağrılara rağmen Katolik olmadıkları için, ret etmişti. Sağlıklı ve paralı olanlar başka ülkelere gitmişti ve şehir adeta boşaltılmıştı.

Sultan Mehmet'in üvey annesi Sırp olduğu söylenen Hristiyan Mara idi. Sultan Mehmet'i yetiştirdikten sonra Sırbistan'da Hristiyan olarak vefat etti.

Sultan Mehmet Rumca'yı iyi bilirdi. Konstantiye şehrinin fethinden dört gün sonra, Galata'deki Cenevizlilere verdiği ferman ve metni British Museum'da görülebilir. (Aya, 2010, s.296)

Mehmet'in esas hedefi Roma şehri idi ve kendisini Büyük İskender'e benzetirdi (Mansel, 1996, s.6). Müslüman olarak doğmuş ve yetişmiş olmasına rağmen, ceddinin yaptığı gibi, diğer dinlere karşı çok serbest görüşlü idi.

Yaptığı ilk iş, Ortodoks Patrikliğini yeniden ihya etmek ve Ortodokslara din ve hürriyetlerini garanti etmektir. Bunun akabinde 1461 yılında, Ermenilerin şehre yerleşmeleri için izin verildi ve Eçmiyazın'dan bağımsız bir Gregoryen Patrikliği tesis edildi. Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, İtalyanlar v.b. milletler kucaklanarak şehrin canlanması için ticaret ve mesleklere olanak yaratıldı.

Osmanlı İmparatorluğunun Doğuşu

Osmanlı İmparatorluğu genişlemeye devam etti ve 1517 yılında Sultan Selim I (D. 10.10.1470 – Ö. 22.09.1520) Mısır'ı fethetti ve Halife unvanını alarak (Osmanlı, 2013) Allah'ın temsilcisi ve dünyadaki bütün Müslümanların dini lideri ve İslamiyet'in uygulayıcısı oldu. Memluklar tarafından idare edilen topraklar (Suriye, Filistin, Arabistan) da Osmanlı'nın hâkimiyeti altına girdi (Uzunçarşılı, 2011, s.292).

Aynı zaman diliminde, Katolik Papaz ve sonra teoloji profesörü olan Martin Luther, dinde büyük bir reform yapmakta ve Almanya'da Protestanlık mezhebini tanıtmaktaydı. Mukaddes Roma İmparatoru Charles V (1500-1558), 1529'da Din konusunda bir Kongre topladı ve yeni Protestan İncilinin basımını ve dağıtımını yasakladı. (Uzunçarşılı, 2011, s.485-6).

Luther taraftarları, Sultan Süleyman'dan Papa'ya karşı yardım istemişlerdi. Anladığımız kadarı ile Süleyman bir haberci ve mektup yolladı ve Lütther'cilerden yana davrandı (fakat daha sonra Protestanlar Müslümanların düşmanı oldu). Matbaa makinesi icat edildiği vakit, sanat ve bilimde yeniden bir doğuş (Rönesans) hızla gelişmeye başladı. Fakat Süleyman Halife olmuştu ve "şariat yasalarını bütün kurumlarda uygulamaya koymuştu" ve bu nedenle kısa zamanda bütün modern gelişmelerde ve bilimde arkalarda kalındı.

Piri Reis'in, bugünkü modern araçların hassasiyeti ile Afrika, Güney Amerika ve Kuzeyin bir bölümünü gösteren haritası bilinmektedir; kendisi denizlerde seyir hakkında bir kitap yazmış ve bunu 1525 yılında Sultana sunmuştu, fakat aynı Sultan'ın emri ile 1554 yılında idam edildi. Gene aynı anlamda, İstanbul'da kurulan modern bir rasathane kapatıldı, çünkü Allah'ı ve evreni nasıl yarattığını gözlemlemek günahı. Kısacası, batı âlemi karanlık çağlardan kendisini sıyrırken, Osmanlılar mukaddes kitap Kuran'ın perdesini kendi başlarının üzerine çektiler ve bugün dahi süregelen "Müslümanlığın karanlık çağına" girdiler.

Sultan Murat III "müneccimbaşı" (aslında gökbilimci, hendese ve trigonometri) uzmanı olan ve Takiyuddin adındaki bir Arap'a 10.000 altın bağışlamış ve yıldız hareketlerinin daha iyi gözlemlemesi için bir rasathane kurdurmuştu. 1578 yılında inşaatına başlandı, 1579 yılında açılarak o çağın en modern astronomi aletleri ile donatıldı.

Görünüşte, yıldızlara bakarak olacakları önceden okuyabilmekteydi. Bir yıl sonra (1580' de) rasathane, denizden açılan top ateşi ile bir günde yıkıldı. Bu yıkım için iki rivayet vardır.

Bir rivayete göre, "müneccimbaşı cennetteki meleklerin bacaklarını seyrettiği" için bir fetva çıkarılmış ve bunun üzerine burası yıktırılmıştı.

Diğer rivayete göre, o sıralarda bir deprem vuku bulmuş ve verilen fetva ile "Allah'ın bu cezalandırmasının sebebi" ortadan kaldırılmıştı. Münecimbaşılıkta Almanların tutumu ise daha sonra anılacaktır. (Uzunçarşılı, 2011, S.118).

Bir asır sonra, başka bir cesur adam, Hezarafen Ahmet Çelebi (1609-1640) imal ettiği kanatlarla, 1632 yılında Galata Kulesinden, Boğaz'ın diğer yakasına uçtu. Sultan Murat IV bu uçuşu gördü, fakat ona "bu adamın uçabildiği için tehlikeli olabileceği" söylendi. Mükâfat olarak kendisine bir kese altın verilerek Cezayir'e sürüldü ve orada genç yaşta öldü.

Osmanlı İmparatorluğunun ordusu:

İmparatorluğun erken çağlarında, "Yeniçeri Ocağı" ordunun belkemiği idi. Yeniçeriler, 10-12 yaşlarındaki, genellikle sağlıklı ve yetim Balkan Hristiyan çocuklardan devşirilirdi ve onlara yüksek bir sosyal sınıf oluşturma imkânı sağlanırdı. Yeniçeri Ocağı 1383'te kuruldu, İstanbul'un fethinde ve diğer savaşlarda, yüksek disiplin ve kardeşlik ruhu sayesinde mükemmel başarılar sağladı. Yeniçeriler, maaş alan ve özel kıyafetleri olan ilk ordu oldu. (Uzunçarşılı, 2011, s.517). Ancak tekaüt olduktan sonra evlenmelerine izin verilebilirdi.

Yeniçeri olmanın ve diğer toprakları fethetmenin büyük avantajı, ganimetin paylaşımına hak kazanmaktı. Ganimetin beşte biri, padişahın hakkı, ikinci beşte biri peygamber veya devletin hakkı ve geri kalan beşte üçü de, mücahidin "helal hakkıydı". Savaşılmadan - kendiliklerinden teslim olan şehirler, talan ve yağmaya tabi tutulmazlardı.

Direnış gösterenler ise, galip gelenlerin üç gün süre ile yağmalarına açık olurlardı. Söylendiğine göre bu Osmanlı kuralı, Viyana şehrinin 1683 yılında uzun süre ile kuşatma altında tutularak ciddi bir hücum yapılmayışına neden idi zira rivayete göre Baş Vezirin endişesi, şehrin düştükten sonra maruz kalacağı üç günlük talan ve tahribattı. Şehrin düşmesi beklenmekteydi, çünkü lojistik kanallar kesilmiş ve yiyecekleri kalmamıştı.

1525 yılında Yeniçeri Ocağı, saraya büyük bir baş kaldırmada bulundu; 1648 yılında bu baş kaldırma tekrarlandı ve bu ordunun sarayı tehdit eden ve (zaferler ile mükâfat kalmadığı için) “bahşış” isteyen bir gruba dönüştüğü, hatta vezirlerin mukadderatını bile tayin ettikleri görüldü. (Mansel, 1996, s.221)

Zaman süreci içinde Yeniçerilerin teşkilât ve disiplini bozuldu; Avrupa’da gelişen yeni silâhlar ve mühendislik tekniklerine uyum gösterilemedi.

Osmanlı İmparatorluğunun genişlemesi 1699 tarihli Karlofça Antlaşması ile nihayet buldu. Eski silâhlar ve savaş yöntemleri artık yeterli değillerdi. Avrupa kültürde, sanayide, sanatta ve bilimde büyük bir reformu gerçekleştirirken, Osmanlı Sultanları haremlerinde sefa yapmayı ve artık ordu ile savaşa gitmemeyi yeğlediler.

1730 yılında İstanbul’da başka bir başkaldırı oldu ve sokak serserileri şehrin kontrolünü ele geçirdiler. 1826 yılına gelindiğinde Sultan Mahmut II nihayet yozlaşmış Yeniçeri Ocağını dağıtabildi ve yıllar içinde oluşan büyük gelişmelere göre yeniden teşkilâtlanmak yollarını aradı.

1827 yılında ise Osmanlı Donanması, Navarin limanında birleşik Hıristiyan donanmasının tuzağına düştü ve tamamen yok edildi.

Kapitülasyon hakları

Sultan Süleyman’ın en büyük hatası, 1536 yılında Fransızlara bağışladığı haklar ile İmparatorluk topraklarında serbest ticaret yapmalarına izin vermesiydi. Bu kapitülasyon antlaşması 1740 yılında güncelleştirildi ve Avrupa sanayide, sanat, kültür ve ekonomide değişim gösterirken, Osmanlı bağlamı hale sokuldu. (Uzunçarşılı, 2011, s.118)

Aslında bu hak, Galata’daki Cenevizli Katolik koloniye (Aya, 2010,s.296) İstanbul’un kuşatılmasında gösterdikleri (yaklaşık iki mil bir mesafede, tepeler üzerine döşenen ağaçlar üzerinde kaydırılarak Haliç’e indirilen Osmanlı donanmasına) yardımları nedeniyle verilmiş olan fermanın bir uzantısıydı.

Bu nedenle, sanayide gelişmiş ülkelere tek taraflı olarak bağışlanan bu tavizler ve Kuran’ın ağır tehditleri en basit modern ilerlemeleri bile yasakladığından, bütün bunlar İmparatorluğun sonunu getirmeye başladı.

İngiltere ve İrlanda ile Baltalimanı Kapitülasyon Antlaşması

Türk sanayi ve ticareti, batılı güçlere verilen tavizler nedeniyle büyük dezavantajdaydı. Türkler, isyan etmiş olan Mısırlı Mehmet Ali Paşaya karşı, İngiltere’nin yardımına muhtaçtı. O yıllarda, ülkelerin çoğu ithal veya ihraç edilen mallar ile ham maddelerin tümüne iki yönlü vergi uygulamaktaydılar. İngilizler, bu yardım talebine olumlu cevap vermek için Türklerden yeni bir ticaret antlaşması istediler ve bu antlaşma Ağustos 1938’de İstanbul, Baltalimanı semtinde imzalandı. Bu antlaşma ile İngilizlere, hiçbir vergi ödemeden Türkiye’den istedikleri ham maddeleri alabilmekte ve kendi mallarını hiçbir gümrük vergisi vermeden satabilmekteydiler. Bunun sonucunda, ev veya sokak çalı süpürgeleri bile ithal edildi (Aya, 2012, s.16-17) ve “İngiliz Malı” ucuz mallar piyasayı işgal etti ve yerli sanayinin arta kalanını da sildi. Benzer ticarî tavizler daha sonraları başka Avrupa ülkelerine, örneğin, Fransa, Danimarka, İspanya, İsveç, Portekiz ve benzerlerine de tanındı.

Osmanlı – Prusya ilişkileri

Prusya – Osmanlı ilişkileri 1761’de başladı fakat rivayete göre, Avrupa’da din savaşları ve engizisyon egemen iken, Türklerin Viyana’yı 1683’te ikinci kez kuşatmasında bir Alman Ordusu da Türklere karşı ilk kez savaşmıştı. Yaklaşık 500 ufak şehir devletini kapsayan Kutsal German - Roma İmparatorluğu, ancak 1806’da tasfiye olmuştu. Almanya’nın birleşmesinden sonra, Fransa ve İngiltere’den ithal edilen mallar için yüksek gümrük vergileri konduğunu biliyoruz. Bu sayede Alman sanayisi kısa zamanda gelişti. Bu kez onlar mallarını başka ülkelere ve çoğunlukla Britanya ile rekabet halinde satmaya muhtaçtılar.

Sultan Mustafa III orduyu yenileştirmeyi denedi. Astronomiye karşı ilgisi nedeniyle, Fransa’dan bazı kitaplar ve ayrıca tıp öğrenimi için balmumundan yapılmış insan vücudu organları getirtti.

Prusya’nın ufak bir ülke iken Rusya ile olan yedi-yıl savaşlarını (1756-1763) kazanmasına şaşırmıştı. Bunun ancak çok iyi ve uzağı görebilen müneccimlerle mümkün olabileceğini sanıyordu. Prusya Kralına bir elçi gönderdi ve ondan üç müneccim yollamasını talep etti. Kral Frederik şu cevabı verdi: “Sultanınıza deyin ki, iyi bir orduya sahip olmak, bu orduyu sulh zamanında savaşa hazır olacak şekilde talim ettirmek ve hazineyi dolu tutmak, benim üç tane müneccimim olmuştur. Sultanınıza deyin ki, başka müneccimler yoktur.” (Karal, 2011, s.165)

Sultan Mahmut II, “Kayzer’den askerî danışmanlar talep etmişti”; o da Anadolu’ya Yüzbaşı Moeltke’yi (Helmuth Karl Bernhard Graf von Moltke) yollamıştı. Mısır valisi Mehmet Ali Paşa isyan etmiş ve yaklaşık 40.000 kişilik modern bir ordu ile Anadolu’da ilerlemekteydi.

Osmanlı ordusu da sayıca eşitti, fakat çadırları yoktu ve son sekiz ayda salgın hastalıklardan eziyet çekmişlerdi. İki ordu karşılıklı mevzilere girdiği vakit, kumandanın danışmanları olan genç Prusyalı subaylar, kumandan Hafız Paşa’ya derhal hücum ettikleri takdirde galip gelebileceklerini söyledi. Günlerden Cuma günü idi ve ordu içindeki dinsel danışmanlar, “Kuran’a göre Cuma günleri savaşmak caiz değildir” deyince bu gerçekleşemedi.

Ertesi gün Prusyalı subaylar Paşa’ya, geceleyin ani bir sürpriz hücumu geçilmesini tavsiye etti fakat bu da ret edildi, çünkü böyle bir hücum Sultan’ın ordularının şanına yakışmazdı. Bu arada Mısır Ordusu, Osmanlı Ordusunu çember içine almaya başladı. Moeltke, ordunun derhal geri çekilmesi gerektiğini söyledi. Lâkin bu defa da kumandan geri çekilmenin korkaklık olacağını söyledi. Mısır ordusu hücumu geçti ve dört saat içinde Osmanlı ordusu binlerce ölü vererek tamamen yok edildi. (Karal, 2011, s.141)

Moeltke daha sonraları Almanya’ya döndü, Türkler hakkında bir kitap yazdı ve bu sayede Almanlar Türkleri tanımaya başladı. Moeltke 1857 yılında Prusya Ordusuna otuz yıl süreyle Genel Kurmay Başkanı oldu ve Mareşal rütbesine çıkarıldı. (Karal, 201, s.165). Bu olay, Doğu ve Batı ülkelerinin zihniyetleri arasındaki büyük farkı açıklamaya yeterlidir.

19’cu yüzyılın son çeyreğinde ve Otto von Bismarck’ın başa geçmesine kadar, Prusya’nın Osmanlı İmparatorluğuna karşı davranışı temelde sıcak idi, fakat aynı zamanda diğer Avrupa Konseyi ülkeleri ile olan daha öncelikli ilişkilere dokunulmamasına da dikkat edilmekteydi. Prusya her vesile çıktığı zaman, dost bir arabulucu olarak davrandı ve Yakın Doğu müzakerelerinde Osmanlıların menfaatine dikkat etti. Bu yaklaşım, 1829 tarihindeki Edirne Antlaşmasında ve Kırım harbini (1853-1856) takip eden sulh müzakerelerinde etkili oldu. (Öncü, 2003, s.6)

Osmanlı İmparatorluğunun Avrupa’nın Büyük Güçleri ile ilişkileri

Alman-Osmanlı ilişkileri, Abdülhamit II devrinde zirveye çıktı. Alman Milli Birliğinin kurulması ve Bismarck çağında ilişkiler çok yakınlaşmıştı fakat Bismarck bir sulhsever idi ve Doğu Meselelerine karışmak istemiyordu. (Karal, 1962, s.161)

1877-78'de Rusya'nın Osmanlıya karşı savaşında Türkler tamamen yenilmiş ve Ruslar bugünkü Yeşilköy hava alanının bulunduğu Ayastefanos'a kadar gelmişlerdi. İngiltere müdahale etti ve donanmasını Boğaz'a yolladı. Türkler en ağır sulh şartlarını ve kendileri müflis durumdayken 30 milyon altın tazminat ödemeyi kabul ettiler. (Aya, Osmanlı, s.34).

Britanya, ağır şartları hafifletmek için, 13.7.1878 tarihinde, Berlin'de yeni bir Konferans tertipledi. Ruslara başka tavizler verildi, örneğin Osmanlı İmparatorluğundaki Hristiyanları korumak gibi... Kıbrıs, borçlar karşılığı İngiltere'ye kiraya verildi ve daha sonra Britanya Krallığına bağlı bir İngiliz kolonisi haline geldi. (Aya, Osmanlı, s.36)

Bismark, uzak ülkelerde kurulan kolonilere karşıydı. Her ne kadar Afrika ve Yeni Gine'de bazı Alman yerleşim birimleri olmuşsa da, bunlar tatminkâr değillerdi. Diğer yandan, yeni müstemlekeler için çok güçlü bir donanma gerekliydi ve Almanya'nın coğrafik konumu bazı zorluklar arz ediyordu (Karal, 1962, s.170). Bu nedenle, Almanya Anadolu'nun verimli topraklarına karşı ilgi gösterdi ve Türklerle kurulacak bir ittifakın Fransa, Rusya ve Britanya'ya karşı vuku bulabilecek bir savaşta çok değerli olacağı düşünülüyordu.

Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya arasındaki Kültürel ilişkiler

Abdülhamit II, İngiltere veya Fransa'ya güvenmezdi ve sevmezdi. Hristiyan işadamları kanalıyla Osmanlı İmparatorluğunda çok büyük ekonomik güç edinmişlerdi ve her çeşit malı ihraç etmekteydiler. 1876 tarihindeki Tanzimat Fermanı ve Anayasaya göre bütün vatandaşlara eşit haklar tanınmıştı ve satılan malların içinde silâhlar da vardı. Ermeniler bu serbestliği hemen kullandılar ve her evde kadınlar için bile, birden fazla silah edinildi. (Karal, 1952, s.173)

Abdülhamit II' in Almanya'ya karşı olan sempatisi (veya ihtiyacı) yeni kültürel bağların kurulmasına yol açtı ve bazı subaylar Almanya'ya öğrenim için yollandı. Almanya da Wettendorf kumandasında bir grubu askeri danışman olarak yolladı. Birkaç yıl sonra bunun yerine Von der Goltz kumandasında daha büyük bir heyet yollandı. Alman Detusche Bank İstanbul'da bir şube açtı ve Alman malları ile ordu malzemesinin ithalatı başladı. (Karal, 1962, s.174)

1889 yılında İmparator Giyom II, diğer adıyla Kayzer Wilhelm II İstanbul'u ziyaret etti ve Abdülhamit II ile arkadaşlık kurdu. Bu ziyaretin onuruna, şu anda Sultanahmet meydanında bulunan "Alman Çeşmesini" İstanbul şehrine hediye etti. Kayzer Wilhelm II seyahatine devam etti, Şam, Kudüs ve Hayfa şehirlerine gitti ve burada Araplar ve Yahudiler tarafından büyük sevgi ile karşılandı. Kayzer, böylece 300 milyon Müslüman'ın dostu olduğunu gösterdi. (Karal, 1962, s.177)

Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya arasındaki sınaî ilişkiler

1888 yılında Almanlara, İstanbul – İzmit arası demiryolunu işletmek ve Ankara'ya kadar uzatılması imtiyazı verildi. Eskişehir – Konya arası demiryolu 1896'da tamamlandı. Projeye göre demiryolu Bağdat ve Basra'ya kadar uzatılacaktı. Britanya bu demiryolu hattı imtiyazı için Almanlarla rekabet halindeydi, fakat projenin uygulanması Almanlara verildi.

Bu demiryolu hattını döşemek için oluşturulan yeni şirketin sermayesinin yüzde 40'ı Alman Deutsche Bank ve diğer yüzde 40'ı da Fransız Osmanlı Bankası tarafından temin edildi. Geri kalan % 20 hisse ise, değişik hissedarların oldu. Bitirilen ve işletmeye açılan demiryolu hatları, civardaki kasaba ve köylerde tarım ve ticaretin derhal artmasında etkin oldu. Yatırım hissedarlara kâr veriyordu. Bu demiryolu sözleşmesi ile verilen teşvik veya kapitülasyonun bir maddesi çok önemliydi. Buna göre, demiryolunun geçeceği arazinin coğrafî ve topoğrafik tercihleri yapımçı şirkete bırakılmıştı. Buna göre, demiryolunun sağ ve solunda 20'şer kilometrelik bir arazi şeridinin değerlendirilmesi de, örneğin taş ocakları, madenler ve bu şerit üzerindeki diğer tüm kaynaklar, yeni petrol sondajları dâhil, yapımçı şirkete bırakılmaktaydı. Bir rivayete göre, bu toprak şeridine

Almanya'dan gelecek muhacirler yerleştirilecek ve fiiliyatta müstakil bir Alman toprağı oluşturulacaktı. Britanya, Hindistan yolu üzerinde olan Basra'ya kadar olan bu genişlemeden haliyle rahatsızdı.

Balkanlarda İsyanlar

1912 yılında Rusya'nın teşviki ile Balkanlardaki Ortodoks Hristiyan milletler (Sırbistan, Arnavutluk, Karadağ, Romanya, Yunanistan ve Bulgaristan) toptan isyan ettiler ve Osmanlı orduları bütün savaşları kaybederek İstanbul'a doğru çekildiler. Bu ülkelerdeki beş milyondan fazla Müslüman ahali, köylerini, arazi ve varlıklarını terk ederek Anadolu'ya hicret ettiler ve bu arada bir an evvel gitmeleri için katliamlara maruz kaldılar.

Batılı ülkeler, Türklerin topyekûn yenilerek Avrupa'daki topraklarını kaybetmelerinden sevinç duymaktaydılar. Bu konudaki reaksiyonları Kasım 1912'de, 2700 askerden oluşan müşterek bir orduyu (İngiliz-Fransız-Alman-Avusturya) İstanbul'a yollamaları ve İstanbul'daki Müslümanların, Balkanlarda olanlardan dolayı yerli Hristiyanlardan öç alma ihtimalini önlemek olmuştur. Bu karmaşa içinde Jön Türkler (Enver-Talat-Cemal ve arkadaşları) Babı Ali'yi basarak bir hükümet darbesi yaptılar. Enver, Harbiye Bakanı oldu.

Yeni hükümet batılı güçleri tatmin etmeyi denedi. Jandarma teşkilâtının yeniden yapılandırılması işi Fransızlara, donanmanın yeniden düzenlenmesi ve halktan toplanan bağışlarla 'drednot' sınıfı iki savaş gemisinin alımı da Britanya'ya verildi (Aya, 2009, s.220). Kara ordusunun reformu tekrar Almanlara verildi. General Von der Goltz, 1882 yılından beri Türk ordusunun reformu ile uğraşmaktaydı ve bu konuda 4000 sayfadan daha fazla askerî ders veya neşriyatı tercüme edilerek basılmıştı.

Birinci Dünya Savaşında, Osmanlı İmparatorluğu ile Almanya'nın ittifakı

Mayıs 1913'te Osmanlılar, Alman Kayzer Wilhelm I'den bir "Ordu Reform Heyeti" yollamasını talep ettiler. İmparator, disiplini ile ün yapmış olan General Liman von Sanders ve 42 kişilik bir subay heyetini, Ekim 1913'te yolladı. Liman von Sanders, 5 yıl süre için çok geniş yetkilerle göreve getirildi; yetkileri Harbiye Bakanına eşit veya daha fazla idi. (Özgüldür, 1993, s.305)

Arşidük Ferdinand'ın 28 Haziran 1914 günü Saraybosna'da suikastla öldürülmesi, Avusturya – Macaristan İmparatorluğuna, birinci dünya savaşının beklenilenden çok daha erken başlatılması için bahane oldu. Almanların Osmanlı'nın stratejik konum ve insan gücüne ihtiyacı vardı; Osmanlılar ise, ufukta görünen Birinci Dünya Savaşı için bir müttefike muhtaç idiler, çünkü bun konuda İngiltere'ye vaki önceki başvuruları ret edilmişti. Fransa ve Rusya'ya 1914 ilkbaharında yapılan teklifler de aynı şekilde ret edilmişti.

Türklerin ihtiyacı yalnız yeni bir ordu, disiplini ve talim değildi. Aynı zamanda, silâh, cephane ve (Duyunu Umumiye idaresi altındaki maliye nedeniyle) aylarca ödenemeyen subay maaşları için paraya ihtiyaçları vardı. Almanya ile ittifak kaçınılmazdı. Almanya'da tahsil gören ve Kayzer'in sevdiği genç Harbiye Nazırı, Avrupa'da 28 Temmuz 1914'te başlamış olan I Dünya Savaşına, Osmanlı İmparatorluğunu aylar sonra sürükledi.

Bütün dünyada, 1915 yılı ortalarında, Doğu Vilayetlerinde başlatılan tehcirin kimin tarafından emredildiği hususunda yanlış bir görüş vardır. Bütün taraflar Türk hükümetini sorumlu tutar. Hâlbuki Doğu vilayetlerinde Ermeniler isyan ederek Rusya Cephesinde Türklerin yenilgisinde etkin olmuşlardı ve Nisan 1915'te Van şehrini işgal ederek, ordunun önemli bütün lojistik bağlarını kesmişlerdi. Müttefik orduları 25 Nisan'da Gelibolu'ya çıkmıştı ve geçici tehcir ve iskân kanunu da bütün bunlardan sonra 27 Mayıs 1915'te ilân edildi.

Birinci Dünya Savaşı tarihinde, Türkiye-Almanya ittifakına ait bazı belgeler:

Büyükelçi Wangenheim tarafından, Almanya Dışişlerine yollanan, İstanbul, 24 Temmuz 1914 tarihli mektuptan, (Ernst, 1944, s.16).

“Türklerin şartı, savaş halinde Kayzer’in Alman askeri heyetini Türkiye’de bırakmasıydı. Buna karşılık olarak da, Türkiye bir formül bularak Türk Ordusunun Baş Kumandanlığı ile, yer değiştirecek tüm ordunun dörtte birinin gerçek idaresini savaş başladığında Alman heyetine bırakılacaktı. Bu konudaki görüşmeler büyük gizlilik içinde yapılacak ve Türk bakanlarının bile haberi olmayacaktı...”

Alman Şansölyesinden İstanbul Alman Elçiliğine, Berlin, Temmuz 18, 1914:

< Paragraf 3: Savaş halinde Almanya askeri heyetini Türkiye’de bırakacaktır. Türkiye ise, (Türk) Genel Kurmay Başkanlığını (Alman) askeri heyetine vermeyi garanti edecektir.>

İttifak Anlaşmasından bazı maddeler. İstanbul, Tarabya, 2 Ağustos 1915 (Epkenhans, 2001):

S.42: < Katliamlar: Avrupalılar ve Amerikalılar, Müslümanların öldürülmesi ve Hristiyanların katli hakkında tamamen farklı reaksiyonlar göstermektedirler. Hristiyanlar talihsiz maktul olduğu vakit, olay manşet yapılarak dramatize edilmekte ve “kanlı Türk”e örnek olarak gösterilmektedir. Diğer taraftan, masum Müslümanlar katledildiği vakit olay haber edilmemekte veya yanlış duyurulmaktadır. Bu durum, Ermenilerin çocukları imiş gibi, İngilizlerin himayelerine girdiği Berlin Antlaşmasından bu yana gözle görünür şekilde gerçektir >.

S.46: < On sekizinci yüzyılda bir Hristiyan tarihçi şöyle yazmıştı: “Avrupalı Hristiyanlar, Yobaz Doğulu Hristiyanların bu bayatlamış masallarını adeta su hendeklerinde balıkmış gibi tutup çıkarmalarından utanç duymalıdır. “Türk” hakkındaki önyargılar ve haksız değerlendirmeler bu tür kaynaklardan çıkmıştır. Bunun içindir ki, Atatürk’ün sözleri ile: “Türkiye’nin medenî ülkelerin göz bakışları ile değerlendirilmesi, hata ve öfke ile maluldür.” >

İki ülke arasındaki mutabakata göre, ordu kumandanı Alman olduğu vakit, kurmay başkanı Türk olacaktı (Liman von Sanders ve İzzet Paşa). Ordu kumandanı Türk olduğu vakit, kurmay başkanı Alman olacaktı, örneğin Enver Paşa ve kurmayı General Bronsart von Schellendorf, 4’cü ordu komutanı Cemal Paşa ve kurmayı albay Kress von Kressentein, 6’cı Ordu Komutanı General von der Goltz ve kurmay başkanı General Ali İhsan Sabis...gibi.

Birinci Dünya Savaşında, Türk-Alman askerî işbirliği, disiplin ve kahramanlıkları, inanılması zor ilginç safhalarla doludur; örneğin Mustafa Kemal’in Gelibolu’da bir yarbay olarak ileri görüşü ve kısa zamanda General Liman von Sanders tarafından değerlendirilmesi gibi...

Diğer önemli bir olay, 1914 Noel zamanında, Enver Paşa ile vekili General von Schellendorf tarafından planlanan ve felaketle sonuçlanan Rus ordusuna karşı hücum idi. Sanders, mevsimin çok soğuk kış ve arazinin yüksek dağlarla kapılı olması nedeniyle 3’cü Ordu tarafından uygulanacak bu plana karşıydı. Ordunun ikmal hatları yoktu, yiyecek ve hatta kış mevsimi giyecekleri yoktu. Lojistik malzemeleri taşıyan üç geminin yarı yolda Rus donanması tarafından batırılması, bu harekâtın daha başlamadan durdurulmasını gerektirirdi. Harp okulunda Enver’in hocası olan 3’cü ordu kumandanı, bu denli yokluklar içinde bu harekâta karşıydı. Enver Paşa 3’cü Ordu kumandan vekili olarak hücum emrini verdi ve bu 60.000 kadar askerin en büyük askerî bir felaketle ölmesine sebep oldu. Askerler, açlık, salgın hastalık, soğuk ve yüksek dağ geçitlerinde Ermeni ihtilalcıların direnişi nedeniyle, mağaralarda ve açık arazide buzdan heykeller gibi dondu. Bu, Osmanlı Ordusunun, kendini beğenme nedeniyle, tarihteki en kısa sürede yenilişi oldu. Fakat General von Bronsart ve Enver Paşa bu felaket sırasında, derin karlar içinde en ön hatlarda idiler. Yanlarında atları vardı ve Rus ordusuna esir düşmekten son anda kurtuldular.

1915 Şubat ayında ve Süveyş cephesinde, 12.000 kişilik bir Türk ordusunun kanalı geçmek için kullanacakları dubaları da taşıyarak çölü birkaç günde yaya olarak aştığını öğreniyoruz. Bu imkânsız yaya çöl geçiş harekâtı, Von Kressentein'in daha önce giderek çölde birkaç su kuyusu açması sayesinde mümkün oldu. İngilizlerin daha önden haberleri olmuştu ve Türkleri bekliyorlardı. Türkler, 2.000 askerini bu harekâta kaybetti ve odu yenilmiş olarak Filistin'e geri döndü, fakat çölün gidiş-geliş olarak yaya aşılmış olması tarihe geçti.

Bağdat cephesinde 6'cı Ordu, Bağdat'ı almak niyetiyle Hindistan'dan gelen General Townsend kumandasındaki İngiliz ordusunu çembere aldı. İngiliz Ordusunun yiyeceği ve hariçten de yardım imkânı kalmadı. Ordu koşum hayvanlarını keserek yemeye başladı fakat Hintli askerler bu eti yemediler. Beş aylık bir muhasaradan sonra 13.400 kişilik ordu Türklere teslim oldu. 6'cı ordunun 1916 yılında kazandığı bu Kut zaferi tarihe geçti. General Townsend İstanbul'a yollandı ve Büyükkada'da esir tutuldu. 1918'deki Mondros ateşkesinden sonra serbest kalmasına rağmen adada yaşamayı tercih etti ve 1924 yılında burada öldü.

6'cı Ordu Kumandanı Colmar van der Goltz, Bağdat şehrinde tifüs hastalığı nedeniyle yüksek ateş altında yatmaktaydı ve ordusunun zaferini göremeden hastalıktan öldü. İstanbul, Tarabya'daki Alman Elçiliği bahçesinde, tabutu üzerine Alman ve Türk bayrakları konularak gömülmeyi vasiyet etti. Olayın tuhaflığı Goltz'un tifüsten dolayı ölümüydü. Bilindiği gibi, tifüs mikrobu bir giysiden diğerine mikropu bitin geçmesi ve hastayı ısırması ile yayılır ve dolayısıyla insan ve elbiseleri yıkanmadığı ve temiz tutulmadığı hallerde bulaşır. Tifüs hastalığı bütün ordu koğuşlarında melek Cebrail'in en etkin hizmetkârıydı ve askerleri koğuşlarında savaşa gitmeden öldürmekteydi. (Son Amerikan Elçisi Abraham Elkus, iki ülke arasındaki siyasi münasebetler 1917'de kesildiği vakit gidemedi. Sebep, o da tifüs hastalığına yakalandı fakat sonra iyileşebildi).

Türk ve Almanların, yoldaş sadakatiyle birlikte savaşmalarının ve ölmelerinin hatıraları, her türlü takdirin üzerindedir. Ancak, Birinci Dünya savaşı bitiminde Almanya ve Türkiye'nin teslimlerinden sonra kurulan linç mahkemeleri, adaletsizlik, ikiyüzlülük ve rezalete gömülmüşlerdi. İstanbul'da Kurulan Askeri Mahkeme, vatani savunan birçok kişiyi giyaplarında ölüme mahkûm etmişti ve bunların içinde Atatürk ve tüm yardımcılar da vardı. Mahkeme edilenlerin savunma için avukat tutmak hakkı yoktu, yazılı zabıtlar tutulmuyordu ve duruşmalar adeta linç davalarına benziyordu.

İttihat ve Terakki Hükümeti üyeleri, bir denizaltı ile Almanya'ya iltica etmişlerdi. Cemal Paşa Tiflis'e gitti ve orada bir Ermeni suikastçı tarafından öldürüldü. Talat Paşa, kimliğini saklayarak Berlin'de kaldı fakat Ermeniler onu da bularak Mart 1921'de evinin önünde onu öldürdüler. Bu cinayetler artık haber bile değillerdi çünkü Ermeni Nemesis teşkilatı buldukları Türkü öldürüyordu ve bunların içinde Roma'da öldürülen baş vezir Sait Halim Paşa da vardı.

1921 yılı Birinci Dünya Savaşından sonraki yıllarda da Almanya kasvet içindeydi ve Adolf Hitler güç kazanmaya başlamıştı. Siyaset hayatı, halkın uzun yıllardır alışkın oldukları otoriter hükümetin devrilmesi şokundan henüz sıyrılamamıştı. Yeni kurulan Parlamento sistemi, partizanlığın vahşetine kurban ediliyordu ve bu nedenle istikrarlı hükümet kurulamıyordu.

Talat Paşa cinayetinin mahkemesi, reziline bir komediye dönüştü. Talat Paşa Ermenileri daha önce Türkiye'de öldürmekten dolayı suçlu bulundu; onun katili Tehlirian ise suçsuz bulundu. Alman hâkimler, galiplerin ve Ermenilerin tazyikine teslim oldular.

Liman von Sanders ve Protestan Alman vaiz Dr. Johannes Lepsius, bilirkişi olarak mahkemeye çağırıldılar. Liman von Sanders, kendi devrindeki Alman Büyükelçisinden ve kendisinin Osmanlı Ordusunun Başkumandanı olmasından bahsetmedi. Talat Paşa aleyhinde şahitlik yapmadı fakat hakikatlerin yalnız bir çeyreğini söyledi. Bu nedenle, ifadesi lehte olacağına aleyhte oldu.

Bronsart von Schellendof'a daha önce bir haber yollanmış olmasına rağmen, şahitlik için mahkemeye çağırılmadı. Mahkemenin karar almasından sonra, gazetede yayınlanan bir makale ile mahkeme kararına tepkisini bildirdi.

Sonuç

Mevcut tarihi olaylar şunları göstermektedir:

1- Türk ve Alman Devletleri ve halkları arasındaki ilişkiler oldukça sakin, işbirlikçi ve her zaman bütün tarafların yararına olmuştur.

2- Osmanlı İmparatorluğu içindeki Protestan ve Katolik Misyonerler, barışı bozamayacak kadar az sayıdaydılar. Fakat fanatik Dr. Lepsius'un ithamları bunun haricindedir. İstanbul'da geçirdiği bir ay içinde Alman Elçiliği tarafından bile hoş karşılanmamış ve yalnız Ermeniler ve Morgenthau tarafından bilgilendirilmişti.

Franz Werfel tarafından yazılan "*Musa Dağında 40 Gün*" kitabı gerçeklere dayanmıyordu fakat genelde Türklere karşı olan düşmanlık ve ön yargılara büyük katkılar sağladı.

3- Bu konuda Alman Basını ve Hükümetinin, "tarih hakkındaki kara-delik bilgi boşluğu" bu gün dahi dergilerde, TV programlarında, haberlerde ve bilgisiz siyasetçilerin konuşmalarında devam etmekte ve iki cesur onurlarına düşkün halk arasındaki mükemmel dostluğu gölgelemektedir. Sahte veya tahrif edilmiş belgelerin karşısında, ret edilmesi mümkün olmayan gerçek belgeler mevcuttur. Maalesef Alman akademik kuruluşlar, basın ve diğer kurumlar bu konunun yeteri kadar derinine inmemişler ve şunları keşfedememişlerdir:

a- Solomon Tehlirian davasına ait tüm tutanaklar, <http://armenians-1915.blogspot.com/2009/06/2893-full-transcript-of-soghomon.html> linkinde İngilizce lisanda mevcuttur. Bunu okuyanlar bütün şahitlerin yalnız davalı tarafından gösterildiğini, bunların jüriye masallar anlattıklarını, fakat her şeyi A dan Z' ye kadar bilen General Liman von Sanders'in Başkumandan olarak bütün askeri harekattan sorumlu olduğunu, diğer taraftan Osmanlı Harbiye Nazırı adına resmi belgeleri imzaya yetkili General Bronsart von Schellendorf'un da mahkemeye davet edilmediğini ve bildiklerini söylemesine fırsat verilmediğini anlayabilirler. Osmanlı ordusunda bir kısmı subay olarak yaklaşık 10.000 Alman asker vardı ve bunlardan hiçbirisi görgü şahidi olarak çağrılmadı.

İlgili olanlar "*The Genocide of Truth*" kitabının sayfa 363'te 37 no.lu notu da okuyabilirler. Gerçeği arayanlar, <http://armenians-1915.blogspot.com/2005/07/78-german-officers-genocide-eyewitness.html> Linkinde General Von Schellendorf'un "*Deutsche Allgemeine Zeitung, Nr. 342, 24.7.1921*" Gazetesindeki Almanca yazısını veya bunun İngilizce tercümesini görebilirler.

1921 yılının buhranlı safhasında ve Hitler'in çare olma arayışlarında, Alman mahkemesi ve Jürisi şüphesiz bir hukuk cinayeti işlemiş ve Berlin sokaklarında öldürülen maktulü suçlu bularak, katili alkışlar ile mahkemede salıvermiştir. Acaba Almanya'nın kendi kayıtlarını, kitap ve kendi Generalleri ile subaylarının otantik belgelerini tetkik etmek için bu gün uygun zaman değil midir? Hâlbuki bu subaylar İmparatorluğun her tarafında hizmet görmekteydi ve bu nedenle hükümet yetkilerini aşan emirlerin uygulanmasında sorumlu değil miydiler?

Bu sunum, araştırmacılar tarafından yapılan açık bir davet olup, "soykırım söylentisi ve ilgili propaganda dokümanlarının", doğrulukları ispat edilmemiş yalandan başka bir şey olmadıklarını, bunlardan bir tekinin bile aslının olmadığını ve uluslar arası cinayetler için gerekli olan yasalara ve kurallara uymadığını duyurmaktadır.

b- Alman basını acaba, Hitler devrinde 22.000 Alman Lejyonu askerinin (bunların 4.800'ü SS) Yahudilerin derlenmesinde ve ölüm kamplarına yollanmasında kullanıldıklarını bilmiyor mu? Bu devrede, Birinci Dünya Savaşında Almanların Birinci dereceden Demir Salip madalyasını kazanan emekli albay ve Fransa Vichy hükümeti nezdinde Türk büyükelçisi olan Behiç Erkin'in on binin üzerinde Yahudi'yi ölümden kurtararak Türkiye'ye yolladığını da mı bilmiyorlar?

Bütün bunlar birçok kitapta, internet ve sair belgelerde mevcuttur. Ermeni Lejyonunu artıklarının 1950'lerde Berlin karaborsasına hâkim oldukları ve sonra temin edilen yazılı davet mektupları ile Amerika'ya hicrete başladıkları da mı bilinmemektedir?

Nasıl oluyor da Almanya'da bulunan Nazi-Ermenilerden (yurtsuz muhacir durumunda) hiç biri, geçmişlerinde Türkler tarafından soykırıma uğradıklarını ifade etmedi?

Bu “para dolandırmak için mağduriyet sanayi 1960'lardan sonra başladı”. Yeryüzünde küresel sulh ve uyum için, en asgari şart olarak “hakikatleri ve dürüstlüğü” savunmak istemeyenler, başka millet veya kişileri dedikodulara dayanarak ve “karşı görüş isteyememek ayıbı ile” suçlamadan önce, iki defadan fazla düşünmelidirler. Gıyapta alınan kararlar belli menfaatler içindir ve bu çok büyük bir ayıptır. Bu sunumun yazarı, “bütün hassasiyet ve tepki gösterecek tarafları”, bu sunumu bir giriş olarak değerlendirmeye ve gerçeklerin araştırılmasına saygıyla davet eder.

Birinci Dünya Savaşındaki kayıplar 37 milyon olarak tahmin edilmektedir ve bunların 16 milyonu ölenlerdir. Bu büyük kayıpları yaşayan devletler, geçmişi unutarak sulhu yeniden tesis etmişlerdir. Ermenistan'ın adı, büyük kayıplara maruz kalan ülkeler arasında yoktur. Fakat bunlar geniş çapta uydurularak dünyaya yayılmıştır ve bugünün dünyası gerçekleri unutarak Daşnakçıların bir geçim kaynağı yaptıkları soykırım mızıkacılarının bu türkülerinin reklamını yapmaktadırlar. Ermeni ve tarafsız kaynaklarda yazılı kanıtlar pek çoktur. Gerçekleri doğrudan kendileri öğrenmek Yalancılara (siyasetçiler, medya, basın, akademi vs.) güvenmeyerek gerçekleri doğrudan ve kendileri öğrenmek zahmetine girenler, bu tür kaynakların kendi okuyucularını enayi yerine koyduklarını görebilirler.

SON SÖZ:

İki millet arasındaki bu “**kara sayfalar**” yeterince derin araştırılmamıştır. Bu günün Alman basın ve medyası güncel ve yaygın Ermeni propagandasına o derece sempati göstermektedirler ki Ermenilerin Alman Eğitim sisteminde sokmaya gayret ettikleri kitaplarla, yeni bir “Alman – Türk düşmanlığını” yaratmaya gayret ettikleri ve bu büyük saptırmaların, temelde tüm Türk otorite ve kurumlarının ilgisizliğinden doğduğu görülememektedir. Günümüzde “gerçeği öğrenmek isteyen kişiler” çok azdır; buna mukabil kolay yayılan propagandalarla yaratılan yalanlara karşı “gerçekleri savunarak” husumetleri önlemek uğruna yaşam sürelerini harcayanlar ise çok daha azdır. Üzülerek görülüyor ki bazı siyasi partiler (bunların içinde Almanya'daki bazı Türk siyasetçiler de vardır) yalnız rivayetlere dayanarak, linç edici güruhlara kolayca katılmaktadırlar.

Almanya Türkiye'nin hemen her konuda ticaret ve moral ortağıdır, örneğin teknik eğitim, sağlık ve sayılamayacak kadar çok konu. Türkiye'de yatırım yapmış olan 4000 'in üstünde Alman Şirketi vardır. Almanya'da yaşayan ve çoğunluğu Almanya için çalışan 3.500.000 Türk vardır.

Özetle, Almanya, medeniyet yolunda Türkiye'nin her konudaki ihtiyacını sağlayan Bir Numaralı ülkedir. Yukarıdaki soru, Orta Doğuda yaşanan adalet eksikliği nedeniyle tevcih edilmiştir. Bu sunum çok samimî olarak şu anlamda bir soru olarak da yorumlanabilir:

“son asırdaki bilinen kusurlarınızı ve sonraki diktatörlük devri hukuk arızalarını şimdilerde telafi ettiniz ise”, bu en kıymetli değer/edemin, size dost olan ülkelere ihraç veya bağış yolu ile teminini ve eski arkadaşlarınızı siyaseten ve hukuken boğulmaktan kurtarmayı düşünmez misiniz?

The logo consists of the letters "TCE" in a white, bold, serif font, centered within a solid red rectangular background. A small "TM" trademark symbol is positioned to the upper right of the letter "E".

TCETM